

Un Estat corcat

«En poques hores, el Poder Judicial ha cremat la seva reputació. De retruc, l'Estat veu trontollar les bases del sistema democràtic»

Setmana horribilis per a l'Estat espanyol, especialment per a la Justícia. Centenars de magistrats que dia a dia fan la seva feina en condicions força precàries haurien de ser els primers en indignar-se i plantar-se davant un sistema polític que ha corcat la Justícia fins a transformar-la en una caricatura.

En només un dia, l'Estat rebia per totes bandes i quedava estabornit. El tribunal belga que ha de decidir sobre el cas Valtoryc demanava la intervenció de la Justícia europea, magnificant una més que segura clatellada que no trigarà en arribar. Poques hores després, des d'Estrasburg arribava la pitjor notícia per a un Estat que es vol democràtic: el cas Otegi constata que hi ha judicis injustos a Espanya. Una sentència que ressonà amb força a Lledoners, Puig de les Basses i El Catllar.

La cirereta del pastís, aquell mateix dia, va ser la martingala judicial per protegir la banca. Una banca que va rebre 65.000 milions a fons perdut i n'ha guanyat 65.000 milions més d'aleshores ençà. Un abús de poder que dinamitè el poc que quedava de la credibilitat de la justícia espanyola. En qualsevol democràcia homologada, una sentència ferma i no revisable és una sentència ferma i no revisable. No pas a Espanya.

L'independentisme jugarà a fons la carta internacional per exhibir les mancances democràtiques de la justícia espanyola. Les sentències contra els líders i activistes catalans naixeran amb un pecat original inesborrable. Cada dia de presó acumulada no podrà ser retornat per les instàncies europees, però augmentaran la legitimitat democràtica de la lluita sobiranista.

La campanya d'Òmnium Cultural va en aquesta direcció. Apel·la a les conviccions democràtiques d'independentistes i unionistes, per posar de manifest que qui ha de moure fitxa és l'Estat, perquè una solució política del conflicte català és avui més a mans de l'Estat que de l'independentisme. Abandonada de facto la unilateralitat, eliminar el factor judicial del conflicte és un primer pas ineludible. El segon és l'acceptació del dret a l'autodeterminació.

És evident que l'Estat no es mourà fàcilment. La unitat de la pàtria és un bé suprem que obliga a sacrificar la independència judicial, la divisió de poders i les llibertats fonamentals. Tanmateix, cada cop serà més difícil mantenir en peu un Estat corcat, amb una justícia denigrada, una monarquia cada cop més contestada, unes elits econòmiques cada vegada més resistides. Catalunya tindrà una segona oportunitat, si sap aprofitar aquestes febleses que cada cop seran més profundes.